

Baba, Oğul, Testosteron V: Ataerkil Sistemin Erkek ve Kadına Tuzakları

Tamer Sağcan

Şiddetin, özelinde de erkek şiddetinin muhtemel sebepleri ve varsa bir çözümünü irdelemek için kaleme alınan yazı dizisinin bütün verilerini birlikte değerlendireceğimiz bir noktadayız. Belki de değiştirilmesi en zor şey olan sistem sorununun da irdelenmesi önemlidir. Ataerkil sistemin toplumsal şiddet sarmalında oynadığı rol, tek yönlü ve cinsiyetli bir suçlamanın ötesinde hem kadınlara hem de erkeklere hazırladığı çok yönlü tuzaklarla anlaşılmalıdır.

Bu zamana kadar ki yazılarda; şiddetin oluşmasında, sorunun kronikleşmesinde bir şekilde ataerkil yapının bağına işaret edildi. Kadın cinayetleri, erkek şiddeti gibi başlıkları dışlamış olsak dahi, günümüzde varlığını sürdürmeye çalışan sistemin ataerkil bir kurguya dayandığını unutmamalıyız. Erkeklerin gücünü bir mit hâline getiren de aynı sistemdir. Günümüzde ise erkekler kendi içine daha fazla dönmeye ve erkeklik mevzusu hakkında daha derin bir anlayış geliştirmeye başlamışlardır.

Örneğin gün geçtikçe daha çok erkek, korkunun hayatlarındaki rolünü ve komplekslerini keşfetmektedir. Yaşamları temelde korku tarafından yönetilen erkeklerin kendi cinsiyetle etkileşimi, duygusal gerçeklerini bastırmak üzere evrilmiştir. Çünkü erkekler ağlamaz. Annelerinden kopamayan ve anne kompleksini aşamayan oğlan çocuklarının, yaşamadıklarını yaşayan öteki erkeklerden ve özellikle kadınlardan korkması, onları gerçek düşman gibi görmelerine neden olur. Oysa Hollis'in de belirttiği gibi, korkulması gereken asıl düşman kadınlar veya diğer erkekler değildir. *Gerçek düşman ataerkilliğin taleplerine uyamama korkusudur.*¹

Ataerkilliği Suçlamanın Kolaylığı, Şiddetin Kolektif Övgüsü

Toplumda baskın olarak öne sürülen “erkek saldırganlığı” meselesinin, yalnızca biyolojik bir etken olan testosteronla açıklanması, Carl Jung'un “gölge” kavramının da gösterdiği gibi, bireyin içindeki bastırılmış özellikleri göz ardı etmektir. Jung'a göre, bireyin gölgesinde barınan bu bastırılmış duygular, yüzleşilmediği takdirde öfkeye ve saldırganlığa dönüşür; özellikle erkeklik olgusunun dar bir tanımla şekillendirildiği toplumlarda, şiddet kendini bir ifade biçimi şeklinde gösterir.

Ataerkil düzen, erkekte sürekli olarak gücünü, öfkesini ve egemenliğini talep ederken, ona rehberlik edebilecek bir baba figürünün yokluğunu da normalleştirir. Bununla birlikte, erkeğin içine doğduğu bu sistem hem kadınları hem de erkekleri sınırlayan, duygusal olgunluklarını örseleyen ve güç takıntısı içinde dönüp dolaşan bir yapı inşa eder.

Modern toplumun baba figürünü otorite olarak tanımlayan ve aynı anda onu bir rehber olarak yok sayan ikiyüzlülüğü, erkeğin duygusal gelişiminde yarattığı boşluğu inkâr eder. Luigi Zoja'nın belirttiği gibi, “baba yalnızca sevgiyle değil, aynı zamanda gücüyle çocuğuna güven hissi aşılmalıdır; çünkü toplumda sevgiyle eşit derecede kaba kuvvet de bulunur ve bu dengenin sağlanması çocukların şiddete başvurmadan güçlerini anlamalarına olanak tanır.”²

Modern toplum, 68 kuşağının da etkisiyle, otoriter babayı devre dışı bırakırken, erkeğe rehberlik eden baba rolünü de buharlaştırmıştır. Bu eksiklik, özellikle erkek çocuklarda, öfkeyi ve saldırganlığı zapt etmeyi öğrenememelerine yol açar. Otoritenin ve sevginin dengelenmediği bir ortamda erkek, güçle temasını kaybeder. İşte şiddeti doğuran olgulardan birisi de toplum tarafından övülen, fakat rehbersiz bırakılan bu gücün çoğu kez kontrolsüz bir şekilde geri dönmesidir.

Erkeğin şiddetle olan karmaşık ilişkisi, yalnızca dış dünyaya yönelttiği öfkenin değil, kendine ve annesine duyduğu bilinçaltı bağlarının da bir yansımasıdır. John Bowlby'nin “bağlanma teorisi” ve Jung'un “anne kompleksi” kavramı, erkeklerin anneleriyle kurdukları ilişkinin, sonraki hayatlarındaki

¹ James Hollis – Satürn'ün Gölgesinde, Erkeklerin Yaralanması ve İyileşmesi Sf. 118

² Luigi Zoja - The Father: Historical, Psychological, and Cultural Perspectives. Taylor & Francis, 2001, Sf. 3

tüm kadınlara nasıl yansıdığını açıkça gösterir. Kültürel bir tabu olarak ele alınmayan bu güçlü bağ, anneye duyulan sevgi ile bireyselleşme ihtiyacının bir çekişmesi haline gelir.

Özellikle aşırı koruyucu veya baskın anneler, erkek evlatlarında güven eksikliğine ve bağımlılık eğilimlerine yol açabiliyorlar. Bu durum da erkeğin yetişkinlikte kadın figürlerine karşı bir sevgi-nefret ikilemi geliştirmesine, ilişkilerinde aşırı bağımlı hale gelmelerine ya da ilişkilerde mesafeli, duygusal kopukluk yaşayan bireyler haline gelmelerine neden olabilir. Ataerkil toplum, erkeğin bu bağı bağımsız bir birey olarak çözmesini istemez. Daha çok annelerinin gölgesinde kalmış “kayıp oğullar” yaratarak, şiddeti besleyen bir içsel çatışmayı sürekli hale getirir.

Erkek Ölmek ya da Öldürmek İçin Vardır

Erkek saldırgandır. Ama biyolojik ve genetik, ama sosyal ve kültürel ihtiyaçlar doğrultusunda gelişmiş bu olguyu, bir yara kabuğunu söker gibi erkeklerden söküp atabilmek ne yazık ki mümkün değildir. Günlük yaşamda şiddetin keskin yükselişini sadece erkeklerin saldırganlığına bağlamak da hakkaniyetli değildir. Şiddetin metastaz yapmış bir hastalığa dönüştüğü toplumda erkek, asıl mağdurunun kendisi olduğu ataerkil bir piyeste günah keçisi rolünü oynamaktadır.

Byung-Chul Han’ın şiddetin topolojisinde altını çizdiği arkaik şiddet kavramına atıfta bulunmak bu aşamada önemlidir. Arkaik dünyada insan, şiddetten korunmak için bizzat şiddet uygulamıştır. Çünkü öldürmek onu ölümden korumuştur. Fakat zamanla bu dolaysız iktidar ve bir öz olarak güç, hiyerarşik bir ilişki olarak iktidara dönüşmüştür.³

İnsan artık kendini korumak için değil, şiddetin sağladığı güç durumunu korumak, gücün sahibini yani iktidarı korumak için şiddet uygulamaya başlamıştır. Arkaik toplumlarda şiddet başlangıçta dışlanmıştır, çünkü dışarıdan gelen bir etkidir. Biri size şiddet uygulamaya kalkmadıkça durup dururken şiddet eyleminin öznesi olamazsınız. Ataerkil yapı, gücü elinde tutmaya devam etmek için erkeğe “şiddet uygulayan” rolünü uygun görmüştür. Modern toplumun günümüzde aldığı hâli bu fikirle birlikte değerlendirip daha net anlamalıyız.

Nihayetinde erkeğin; ülkesi, dini, karısı, çocukları, annesi, babası hatta şiddete uğradığını gördüğü başka kadınların namusu, çocukların psikolojisi uğruna şiddet sergilemesinin, ölmesinin ve öldürmesinin beklendiği ve kutsandığı bir dünyada, şiddetin sonlandırılmasını beklemek hem safdillik hem de anakronizmdir. Mevcut sistemin varlığını sürdürebilmesi için erkeğin ölmesi ya da öldürmesi gerekmektedir. Artık sadece kendisini şiddetten korumak için değil; sistemi ve sistemin bireylerini şiddetten ve ölümden korumak için bunu yapmak zorundadır. Bu yüzdendir ki, kimi zaman davul zurnayla gönderiliyor ölüme. Vatan sağ oluyor. Kimi zamansa engellemesi beklenen şiddet eylemini engellemediği için sosyete tarafından kınanıyor. Bazen bir şiddet eylemini engellediği içinse eylemin mağduru olabilecek kadın tarafından olaya karıştığı için suçlanıyor. En olmadı şiddeti şiddetle engellediğinde sistemin yargısı tarafından tutuklanıyor. Şiddetin var olmadığı veya şiddet eylemi sergileyen bireylerin anormal sayılacağı bir sistem kurgulamadığımız, yanlış tasarlanmış ataerkilliği ortadan kaldıramadığımız müddetçe ne yazık ki böyle olmaya devam edecek.

Teknolojinin ve Güç Odaklarının Şiddetin Yükselmesindeki Payı

Ataerkil düzenin şiddet döngüsünde, modern teknolojinin de etkisiyle, bireyler toplumsal sınırları daha da aşındırarak içsel boşluklarını tanımlamak için dijital platformlarda ifade bulma arayışına giriyor. Bu süreçte, erkeğin toplumsal reddedilişinin yarattığı mağduriyet ideolojisi, özellikle “incel” gibi grupların sosyal medya üzerinden örgütlenmesinin temelini oluşturuyor. Manuel Castells’in ifade ettiği gibi, internet bireyleri güçlendiren değil, çoğu zaman onları derinlemesine yanılığalara sürükleyen bir alan

³ Byung-Chul Han – Şiddetin Topolojisi, Metis Yayınları, İstanbul, Sf. 25-26

yaratıyor⁴; erkekler burada, yalnızlıklarının ve öfkelerinin haklı gerekçelere dayandığını düşünerek, şiddet eğilimlerini topluca pekiştiriyor.

Ataerkil yapının temellerinde yatan bu güç çatışması, internetin sağladığı özgürlük alanında yeniden örgütlenirken, erkeğin topluma duyduğu öfke, kitlesel bir şiddet potansiyeline dönüşüyor. Bu bağlamda internet, ataerkil şiddet döngüsünün hem katalizörü hem de hızlandırıcısı olarak işlev görüyor ve şiddetin ifade bulduğu yeni bir sahne haline geliyor.

İncel terörü diye tabana indirmediğimiz şey, temelinde erkek şiddeti ve erkek terörünü barındırmakta. Bilindiği üzere terör, korku yaratmayı hedefler. Bütün araştırmalar, incelemeler, terör örgütleri ve kült yapıların kendi elemanları ve kendinden olmayanlar üzerinde yarattığı korkuyla gücünü, iktidarını tesis ettiğini gösterir. Ne var ki, erkek terörü dediğimiz şey, diğer olgularda olduğu gibi bilinçli bir araya geliş sergilemez. Tutuklayabileceğiniz bir ele başı, cezalandırabileceğiniz bir sorumlu da yoktur. Daha ziyade içkin, kolektif bir öfkenin topluma geri tepmesi ya da yansıtılması söz konusudur.

Erkek, kendinden beklenen bakım, koruma gibi talepleri mevcut ekonomik şartlar sebebiyle karşılayamadığı için erkekliğine, babalığına hâle geldiğini düşünmeye başlar. Kadınlar tarafından reddedilmeyi bir cinsel başarısızlık, iktidar yitimi olarak imler. Bu doğrultuda baba rehberliğinden yoksun erkekler, sokakta ataerkil yapının tuzakladığı başka güç odaklarının tekeline sığmır ve bu odaklar zamanla, seçimle gelmeden güç odağına dönüşmüş gerçek iktidar hâline dönüşür. Ataerkillik günümüzde esasen tam olarak budur.

Türk toplumunun özellikle son dönemde görünürlüğü artan mafya yapılanmalarını da bu bakışla okumak gerekir. Saldırgan erkek, güç saplantısını kullanışlı bir alete dönüştürdüğü yapılar üzerinden tatmin ettiğinde korkusunu dindirebilir. Babanın rehberliğini çoğunlukla örgüt lideri veya tarikat şeyhi devralır. Erkek dönüşür. “İncel” denilen grupların discord, telegram benzeri sosyal ağlarda birer terör örgütü gibi örgütlenbilmesinin esbab-ı mucibesi budur. Çoğu erkek bireysel çaresizliğini, güç yitimini, babasızlığın zorluklarını, kolektivitinin gücü sayesinde örtbas edebilmektedir.

Sokağın iktidara tahakkümünün siyasi irade eliyle korunmasıysa bugünkü şiddet eylemlerinin artışında kilit roldedir. Örneğin, hiçbir resmi görevi veya yetkisi olmadığı hâlde, çakarlı araçlarla gezenlerin uyguladığı psikolojik baskı da “ben dokunulmazım” şiddetinden başka bir şey değildir. “Kırık Pencere Teorisi”nde alenen görüldüğü gibi düzensiz, kötü yapılaşmış, delik deşik asfaltlı, bakımsız sokaklar, mülki ve yerel yönetimin ilgisizliği, habire ufak kabahat ve suçlara göz yumulması, daha büyük şiddet eylemleri için muhataplarını cesaretlendirmektedir.

Can çekişen ekonominin ortasında hayatı idame etmek için lazım olan paranın değer kaybederek yetmemesini, hukukun kişiye ve kuruma özel, satın alınabilir hâle gelmesini, insanların adalet beklentisinin para ve güç karşısında değer kaybetmesini de şiddetin sebepleri arasında saymamız gerekmektedir. Asayişin sağlanamaması karşısında, bireylerin zincirleme bir değerler krizi yaşamasının da şiddetin artışında rolü vardır. Ve ne yazık ki bu rolün en tepesinde iâşe, ibate ve benzeri her türlü sorumluluğun sahibi olarak atanan erkeğin arkaik saldırganlığını olumlama ve performans toplumlarında yeniden düzenlenmesi veya seyreltilebilmesi imkânsız olup, aksine yetersizlik hissini artırdığı anlaşılmalıdır.

Ataerkinin Kadınlara Tuzakları: Yeni, Daha Yeni Modern

Peki, ataerkil sistem sadece erkeklere mi tuzaklar kurmaktadır? Aslında sistemin yarattığı kadın algısı ve bunun yarattığı yeni şeffaf, pornografik, performans odaklı tüketim toplumunun asıl hedefi kadın kimliğinin eritilmesidir. Örneğin, kadın ve erkek arasındaki ilişkinin biyolojik dürtülerle açıklanmaya çalışılması, insanın kültürel ve psikolojik karmaşıklığını görmezden gelen yüzeysel bir bakış açısıdır. Christopher Ryan ve Cacilda Jetha'nın da vurguladığı gibi, kadın ve erkek arasındaki birliktelik yalnızca

⁴ Manuel Castells – İnternet Galaksisi: İnternet, İş Dünyası ve Toplum Üzerine Düşünceler, Phoneix Yayınevi, İstanbul, Sf.

“seçilme” veya “güçlü olanı seçme” döngüsünden ibaret değil; toplumsal kodlar, kültürel beklentiler ve bireyin içsel arzuları bu seçimi şekillendirir.⁵

Günümüzde, kadınlara yüklenen toplumsal rollere bağlı kutsallık ve saflık beklentisi, onların cinsellikleri üzerindeki baskıyı artırırken, erkeklerin bu rollere göre şekillenen arzularını da aynı oranda zedelemektedir. Kadın, hem bir anne figürü olarak kutsanmakta hem de bir partner olarak baskılanmakta; bu ikilemin ortasında, toplumun eril tahakkümü, kadın ve erkeğin birbirine yabancılaşmasını ve birbirini tahakküm altında tutmasını besleyen tuzaklar kurmaktadır. Ataerkil sistem, böylece hem kadını hem de erkeği aynı gücün kölesi kılar, ilişkilere dayatılan bu dengesizlik üzerinden şiddeti doğurur.

Aslında bu durum bize bir önceki yazıda değinilen kadınların “akışkanlığı” meselesini doğru ele almamız gerektiğini gösteriyor. İçinde bulunduğumuz dönem, kimilerince hipermodernizm çağı adıyla tanımlanıyor. Hipermodernite, teknolojinin ve dijitalleşmenin günlük yaşamı aşırı derecede dönüştürdüğü, toplumsal dinamikleri hızlandırdığı ve bireyleri kimlik karmaşasına sürüklediği bir dönem olarak tanımlanabilir. Edebiyatta ve sanatta bu döneme ait eserler, genellikle teknoloji, kimlik, tüketim ve hız temalarını işlemektedir. Kültürel, edebi ve sanatsal bir akım olarak gözükse de, topluma sirayet eden yönü pek çok farklı tanımla kendisini gösterir. Toplumumuz artık hız toplumdur, performans, olumluluk, şeffaflık ve hatta porno toplumdur.

Kadınla erkeğin ilişkisi de artık yeni toplumun dinamikleriyle değerlendirilmektedir. İlişkiler performans toplumuna yakışır bir şekilde “kimin en iyi performansı sergileyeceğinin” belirlendiği tiyatral bir gösteriye dönüşüyor. Sadece cinsel anlamda değil, bütüncül anlamıyla da bu böyle. Elindeki telefonun sosyal medya uygulamalarını kullanan kadın veya erkekler, sadece eş seçmek için binlerce farklı opsiyon arasında bunalmakla kalmayıp, ideal ilişkiyi anlatmak için sözcükleri, videoları, görselleri kendisini tanımayan milyonlarca insana boca ediyor.

Eğer internette veya sosyal medyada vakit geçirenlerden biriyseniz, gününüz ilişkilerine dair psikolojik bir saptamaya, erkek ve kadının ilişkideki veya evlilikteki rollerini tiye alan skeçvari paylaşımlara rastlamadan geçmiyor demektir. Zira modern deyişle “yeni trend bu”. Halbuki bu mizahi meseleler bir yönüyle güç odağı ve tahakküm arayışının dışavurumundan ibaret. Partnerler için tipik bir “başkaları öyle, biz niye böyleyiz” itirazı sunma hakkı tanıyan dayatmacı temsillerle kuşatıyoruz.

Romantik ilişkilerdeki tahakküm arayışı, erkeğin kendini ispat etme zorunluluğunun ve ataerkil yapının dayattığı güç tanımlarının bir sonucudur. Byung-Chul Han’ın da belirttiği gibi, modern toplum aşkı ve cinselliği “başarılması gereken” bir hedefe dönüştürerek, aşkı bir mülkiyet ve kazanım ilişkisi haline getirmektedir.⁶ Bu anlayış, erkeğin ilişki içindeki güç dengelerini kendi lehine çevirmesini adeta bir hak olarak görmesine, kadının reddine karşı öfkesini meşrulaştırmasına yol açmakta.

Erkeğin, bir kadınla ilişkisinde yalnızca bir “başarı” peşinde koşan, tahakküm kurmayı hedefleyen bu anlayış, toplumsal şiddetin bireysel düzeyde üretilmesinin yollarından biridir. Modern toplumda aşk ve cinselliğin içselleştirilmiş bir güç mücadelesine dönüştüğü bu yapı, kadın ve erkeğin gerçek bir bağ kurmasının önüne geçerken, öfke ve hüsrana ilişkileri kısır döngüye sokmaktadır.

İnternetin ve sosyal medyanın toplumda ya da çiftler arasında yaşanabilecek olumsuzlukları görmezden gelmesi, olumluluk ve performans toplumunun gereğidir. Peki, tüm ilişkilerin ideal, tüm insanların düzgün, gerekli performansı sergileyen ve kendisi hakkında şeffaf olması gerekliliğini omuzlarına yüklediği bu yapıda sağlıklı ilişkiden bahsedebilmek ne kadar mümkündür? Şeytanlarından kurtulmanın, meleklerinden de kurtulmak anlamına geldiğini söyleyen Rilke’ye bu dönemi anlatmakta epey zorlanırdık muhtemelen.

⁵ Christopher Ryan & Cacilda Jetha – Cinselliğin Şafağı, Okuyan Us Yayınları, 5. Baskı, Sf.200-205

⁶ Byung-Chul Han – Şeffaflık Toplumu, Metis Yayınları, İstanbul, Sf.28

Oysa hayat, ilişkiler, etkileşimler içimizde ve aramızda yükselmesini istediğimiz iyiliğe karşılık, içimizde bulunan kötülüğü de ehlileştirmemiz gereken savaş meydanları olmalıydı. Ayıp, günah, ahlaksızlık diye yok saydığımız cinselliği pekâlâ felsefede bir yaratıcı güç olarak da anılan eros daimonuyla (erotizmle) hayatlarımızda mahrem bir alan olarak tutabilirdik. Her yönüyle şeffaflaştığımız bu pornografik düzende; hiçbir mahreminin kalmamasına özen gösteren ve pozitif olmak adına esasen korktuğu ölümü anmayarak ölmeyeceğini zanneden bireylerin çaresizlik içerisinde düştüğü tuzaktan çıkmaya çalışıyoruz.

Kendini Kadın Gibi Hissedenler ve Çok Harfli Ataerkil Dayatması

Kadının eş tercihini, bir cinsel hayatı olabileceğini, insan olduğunu, seçimlerinde erkekler kadar özgür olabileceğini anlamıyor ve onlara bu hakkı bile tanımaktan korkuyoruz. Çalışmalar kadınların modern toplum içerisindeki akışkanlığını yanlış anladığımızı gösteriyor. Esasen bu da bir yönüyle modern ataerkinin kadınların yok sayılması için yarattığı yeni bir tuzak. Cinsel tercihler konusunda daha akışkan, isabetsiz bir tespitle “daha modern” olabilen kadının kimliği, çok harfli cinsiyetler kumpanyası tarafından silinirken, sorunu başka yerde arıyoruz. Baba buharlaşmış, anne kimliksizleşmiş, aile yok edilmişken LGBTİ+ konusunu hatalı bir şekilde bir “cinsel ahlâk” problemi olarak okuyoruz. Ataerkil sistemin farklı cinsel tercihlere sahip bireylerden yana bir şikâyeti olmasının haklı bir motivasyonu olmamasına rağmen...

Bugün spor müsabakalarında, “akışkan kimliğine” dayanarak kendini kadın hissettiği için kadınlar kategorisinde yarışmayı hak gören dezavantajlı “erkeklerin” avantajlı “kadınlara” dönüşmesini idrak etmeye çalışıyoruz. Asıl mücadelenin cinsiyet eşitliği veya eşcinsel ilişkilere bakışı değiştirmek olmadığını anlayamamanın en önemli sebebi kuru ahlakçılığımız. Hele ki bizim gibi tarihi ve kültürel anlamda biseksüelliğin bilindiği veya aşına olunduğu ama hiç yokmuş gibi davranılan toplumlarda, bu kuru ahlakçılık daha da saldırgan bir zemin oluşturuyor. Kadınların eşcinsel ilişkiye, cinsel tercihlere özgürlükçü bakışı üzerinden sergilediği destekleyici ve akışkan tutumun, sistem tarafından nasıl da aleyhlerine çevrilebileceğine dair bir ön gösterimi izliyoruz. Tabii ki kadınlarla birlikte...

Hiçbir olimpiyatta veya spor müsabakasında veya erkeklerin egemen olduğu sahada bir kadının, erkeklığe geçiş ameliyatı geçirerek var olabildiği bir hikâyeye rastlayamayız. Dahası erkeklikten kadınlığa geçiş yapan, kadın gibi hissettiği için kadın gibi giyinip davranmakla toplumdan kadın kimliğini silmeye çalışanların yine erkekler olduğu gerçeğini es geçiyoruz. Toplumsal şiddet vakalarında, kadınlıktan erkeklığe geçip, erkekler tuvaletine girerek bir erkeğe tecavüz eden bir bireye veya transseksüele rastlayamazsınız.

Elbette toplumsal baskı ve başka dinamikler nedeniyle böyle bir vaka gerçekleşiyse bile, haber olmama veya kayıt altına alınmamış olma ihtimali yüksektir. Lâkin genel anlamda şiddet eğiliminin kadına yöneldiği algısının doğru olduğunu kabul edersek, erkeklere tecavüz eden bir transseksüele rastlamak matematiksel olarak düşük bir ihtimaldir. Gözden kaçan ve çok araştırılmayan bir konu da, fuhuş sektöründe çalışmaya zorlanan transseksüellerin müşterilerinin cinsiyet oranı olsa gerek. Hayatın olağan akışı, müşterilerin çoğunluğunun erkekler olduğunu bize göstermektedir.

Trans hümanizm, aslında en büyük destekçileri olarak kendilerini öne atmış kadınların alternatifini yaratmaya çalışmaktadır. Toplumsal hayatta kendisine yer bulmak için mücadele eden kadınların ataerkil yapıda rollerinin kısıtlandığı savı, bunun sadece erkekler tarafından değil, çoklu cinsiyet meselesinde ortaya çıkan LGBTİ+ meselesinin de kadın kimliğine daha çok zarar verdiği hakikatini hiç dikkate almamaktadır. Hatta transfobik olduğu için J.K. Rowling’i ailesiyle, sevdikleriyle ve kitaplarını boykot etmekle tehdit edenler, fikir ve düşünce özgürlüğünü şiar edinmiş sosyal adalet savaşçılarıdır.⁷

⁷ J.K. Rowling kadın kimliğinin silinmesiyle ilgili “Regl olanlara ne deniyordu?” diyerek başlayan alaycı bir Twitter paylaşımının ardından uluslararası çapta linç edildi. İnternette kısa bir araştırmayla tüm detaylarına ulaşabileceğiniz bu tartışma, milyoner bir yazar da olsanız woke toplumunun sizi parçalamak için hangi vasıtaları kullanabileceğini görmek üzerine muhteşem bir örnektir.

Görünüşe göre özgürlükçü ve modern gözükten bu dayatmanın en büyük mağduru yine kadınlar olmak üzeredir.

Kaldı ki bir sonraki yazıda da üzerinde duracağım üzere “keşke anam beni erkek doğursaydı” temennisiyle yaşayan kadınlara rağmen, ruhu şiddet görmüş bir erkek olmak pek arzulananabilir bir durum değildir. Hatta bazen o kadar zorlayıcı bir hal alır ki, erkeklerin ayrıcalıklı olduğunu ispat etmek için bir buçuk yıl erkek kılıfına girerek yaşayan ve bu macerasını “Sözde Adam” kitabında anlatan ABD’li eşcinsel ve kadın hakları aktivisti Norah Vincent’in öncesinde var olan depresyon ve bunalımını şiddetlendirmiş ve ötenazi kararı almaya dahi itmiştir.⁸

Ataerkil yapının şiddet ve tahakküm ekseninde kurduğu düzen, kadını ve erkeği birbirine karşıt iki uçta konumlandırarak her ikisi için de kaçınılması gereken güç tuzaklara çekiyor. Erkek, bu düzenin mitleriyle donatılmış bir güç yanılısamasının içinde kendini bulurken; kadın ise bu mitlerin kurbanı, öteki, hatta kimliği silinmiş bir figür olarak varlığını sürdürüyor. Hem erkeğin hem de kadının üstlendiği roller, bireyin içsel çatışmalarını artırmakla kalmıyor, toplumsal şiddetin de sürekliliğini sağlıyor.

Teknoloji ve internet çağında bu yapının yeniden üretilmesi, bireylerin özgürleşme ihtimalini bir yanılısamaya dönüştürerek erkekliliği “şiddetle kanıtlanan” bir güç mücadelesine, kadınlığı ise “saydamlaştırılmış” bir kimlik savaşına dönüştürüyor. Bu ikilik, ne yazık ki, insan ilişkilerinde güven ve bağı yıpratırken, şiddetin sıradanlaştığı bir dünyanın sürekliliğine hizmet ediyor. Ataerkil düzenin dayattığı bu kısır döngüyü kırabilmek, yalnızca cinsiyet rollerini değil, insan olmanın ötesine geçerek kendini tanıma cesareti göstermeyi gerektiriyor.

<https://www.indyturk.com/node/208241/ya%C5%99Fam/9-soru-9-yan%C4%B1t-jk-rowling-ve-transfobi-tart%C4%B1%C5%99Fmas%C4%B1-nereden-%C3%A7%C4%B1kt%C4%B1-nas%C4%B1-geli%C5%99Fti>

⁸ <https://www.nytimes.com/2022/08/18/obituaries/norah-vincent-dead.html>